

jeg dog, at man ogsaa gennem Fattiglovgivningen til en vis Grad kan raade Bod derpaa ved, saaledes som dette Lovforslag tilsigter, dels at stærke Betingelserne for Udgangen til at erholde offentlig Fattigforsørgelse, dels at udvide Fattigbestyrelsernes Myndighed overfor de Trængende, hvorved de bedst ville modvirke umotiverede Begjæringer om offentlig Fattighjælp, og hvorved de Trængende tillige paaminde om, at det at oppebære offentlig Understøttelse medfører Forpligtelser for dem, som de ikke kunne frigjøre sig for.

Ved Siden af denne Ulempe har jo ogsaa den Bestemmelse i den gjældende Fattiglovgivning, ifølge hvilken Forsørgelsesret erhverves ved et femaarigt vedvarende Ophold i et og samme Fattigdistrikt, medført væsentlige Ulemper og Misbrug, som vi Alle kende, og som jeg derfor ikke nærmere skal betegne, men som sikkert ogsaa Alle ønske fjernede fra en ny Fattiglov. Omendskjøndt jeg nu ganske vist skal erkjende, at dette sker paa den letteste og mest praktiske Maade ved, saaledes som Lovforslaget foreslaar, at lægge Forsørgelsesbyrden over paa Fødestedet, saa tror jeg dog, at der er Grund til at overveje, om ikke disse Ulemper og disse Misbrug kunde fjernes paa anden Maade uden at fravige den bestaaende Regel; thi hørtet fra, at denne har $\frac{3}{4}$ Aarhundredes Sværd for sig, saa er det dog aldeles naturligt og retfærdigt, at Forsørgelsesbyrden lægges paa den Kommune, hvori den Trængende har opholdt sig i en længere Aarrække, som han nydt Godt af hans Arbejde og derfor ogsaa bør bære Byrden af hans Forsørgelse. Der som man imidlertid alligevel skulde finde det rigtig at knytte Forsørgelsesbyrden til Fødestedet — hvad, jeg erkjender at Meget taler for — saa tror jeg rigtig nok, at det er aldeles nødvendigt, at vi ved Siden deraf fastholde Bestemmelsen i § 23 i dens fulde Udtrækning, da man kun derved vil være i Stand til noget at fjerne Vilkaarligheden i Hovedreglen. — Da den Omstændighed, at Forsørgelsen bliver knyttet til Fødestedet, jo vil føre en betydelig Forsørgelsesbyrde over paa Landkommunerne i Almindelighed og paa de op til Kjøbstæderne liggende Landkommuner i Særdeleshed, og da nu vistnok Alle ere enige om, at det er heldigt saa vidt muligt at fordele Byrden af den offentlige Fattigforsørgelse, om ikke over hele Staten, saa dog over større Distrikter, vil jeg henstille, om en saadan Fordeling ikke idetmindste tilbørlig kunde opnaas ved at gjøre ethvert Amt til et fælles Repartitionsdistrikt, hvori samtlige Kommuner erholdt Halvdelen af deres direkte Udgifter til den offentlige Fattigforsørgelse godgjorte af en for hele Amtet fælles Fond, derattes reparterede sine Udgifter paa de forskellige Kommuner efter disses Folketal. Det vilde jo naturligvis være ønskeligt, om man paa den Maade kunde udligne mellem samtlige Kommuner det hele Beløb af deres direkte Udgifter til den offentlige Fattigforsørgelse, men naar jeg kun har foreslaaet Halvdelen

reparteret, saa er det ganske naturligt, for at man deri kan have en Sikkerhed for, at de lokale Fattigbestyrelser altid ville være interesserede i at iagttage den fornødne Økonomi med Hensyn til Bestyrelsen af deres Fattigvæsen. — Forinden jeg forlader dette Afsnit skal jeg henstille til nærmere Overveelse, om ikke Bestemmelsen i § 27 let vil kunne give Anledning til, at den Understøttelse, som ved Lovens Emanation bliver tilbørlig en Trængende fra en Kommune, hvori han ikke er født, pludselig ophører og bliver afløst af en aldeles privat Understøttelse, for at Opholdskommunen saa efter kort Tids Forløb kan kaste hele Forsørgelsen over paa Fødestommunen. Dette er kun en Hensigt, som jeg gjør, fordi jeg meget godt veed, at forskellige Kommuner hidtil have udfoldet en overordentlig Nidkjerhed for at vælte Fattigbyrden fra sig over paa andre, og ikke tvivler om, at denne Nidkjerhed vil faae en vid Lumleplads i Bestemmelsen i § 27, saaledes som den nu er affattet. Vilde man derimod forandre Bestemmelsen derhen, at ikke alene den, der nyder offentlig Fattigunderstøttelse, naar Loven emanerer, men ogsaa den, der har nydt en saadan Understøttelse i Løbet af det sidste Aar før dens Emanation, skal vedblive at være forsørgelsesberettiget i den Kommune, hvori han har nydt Understøttelsen, saa er jeg vis paa, at Bestemmelsen ikke vil kunne omgaaes.

I Lovforslagets 3die Kapitel er de Trængendes Anbringelse i Arbejdsanstalter gjort til en Hovedregel for Forsørgelsen under det offentlige Fattigvæsen. Da denne Forsørgelsesmaade imidlertid vistnok bliver noget bekostelig og i det Hele taget maa anses som mindre nødvendig overfor Størstedelen af dem, der nyde offentlig Fattigunderstøttelse i Landkommuner, saa tror jeg ikke, at den bør opstilles som Hovedregel, men vel som en Udvei, som det staar de paagjældende Fattigbestyrelser aabent at benytte ligeoverfor de vedkommende Trængende. Omendskjøndt jeg er ganske enig i, hvad der i Motiverne er anført, at det er heldigere at opdrage fattige Børn i Arbejdsanstalter end at anbringe dem hos mindre paalidelige Pleieførelde, tror jeg saaledes navnlig ikke, at det bør opstilles som en Hovedregel at opdrage Børnene i Arbejdsanstalter. Det er ganske vist, at Børns Anbringelse hos paalidelige Pleieførelde Aar for Aar bliver vænskeligere og kostbarere; men fremfor at anbringe dem i Arbejdsanstalter, tror jeg, det maatte være rigtigere og mindre bekosteligt at lade dem opdrage under en paalidelig Pleiemoder hjemme i Kommunen i et Aars Tid, som stod under den vedkommende Fattigbestyrelses umiddelbare Oplysning; thi jeg tror, at den Unges Fremtidssyn paa Livet ikke har godt af, at han bliver opdraget under den Tvang og den Søndering fra det øvrige Samfund, som altid finder Sted i en Arbejdsanstalt, og som let paatvinger Sindet en Jølelse af, at man er et Individ, der staar udenfor hele det øv-